

Det är två sinsemellan diametralt olika målare som samsas i högdelen. Rolf Hansson visar tre stora arbeten.

Där Rolf Hansson utnyttjar färgernas hela register av samspel mellan med form, kulör, struktur, stämning, djup och mättnad, blir Lundqvist genomgående emblematiske. Det litterära undantaget är en svit landskapsbilder där han laborerar med lätt igenkännbara nordliga färgackord. I dessa bilder blir mötet mellan form, kulör och färgtemperatur bärare av nyanserad språklig information men merparten av Lundqvists bilder saknar dock denna dimension. Lundqvist målar inte med färg, han tecknar och knappt det.

Det är ett, om man vill uttrycka sig vänligt, sparsmakat måleri. Själv upplever jag det som närmast snålt, reducerat som det oftast är till färgen enbart som materia där färgens plasticitet och sensualismen i själva påförandet tycks vara den enda skönjbara poängen. Sensationer som jag som betraktare känner mig utestängd från och med tanke på resultatet också ställer mig frågande inför. Vad tillför tekniken till uttrycket och vad vill han kommunicera?